

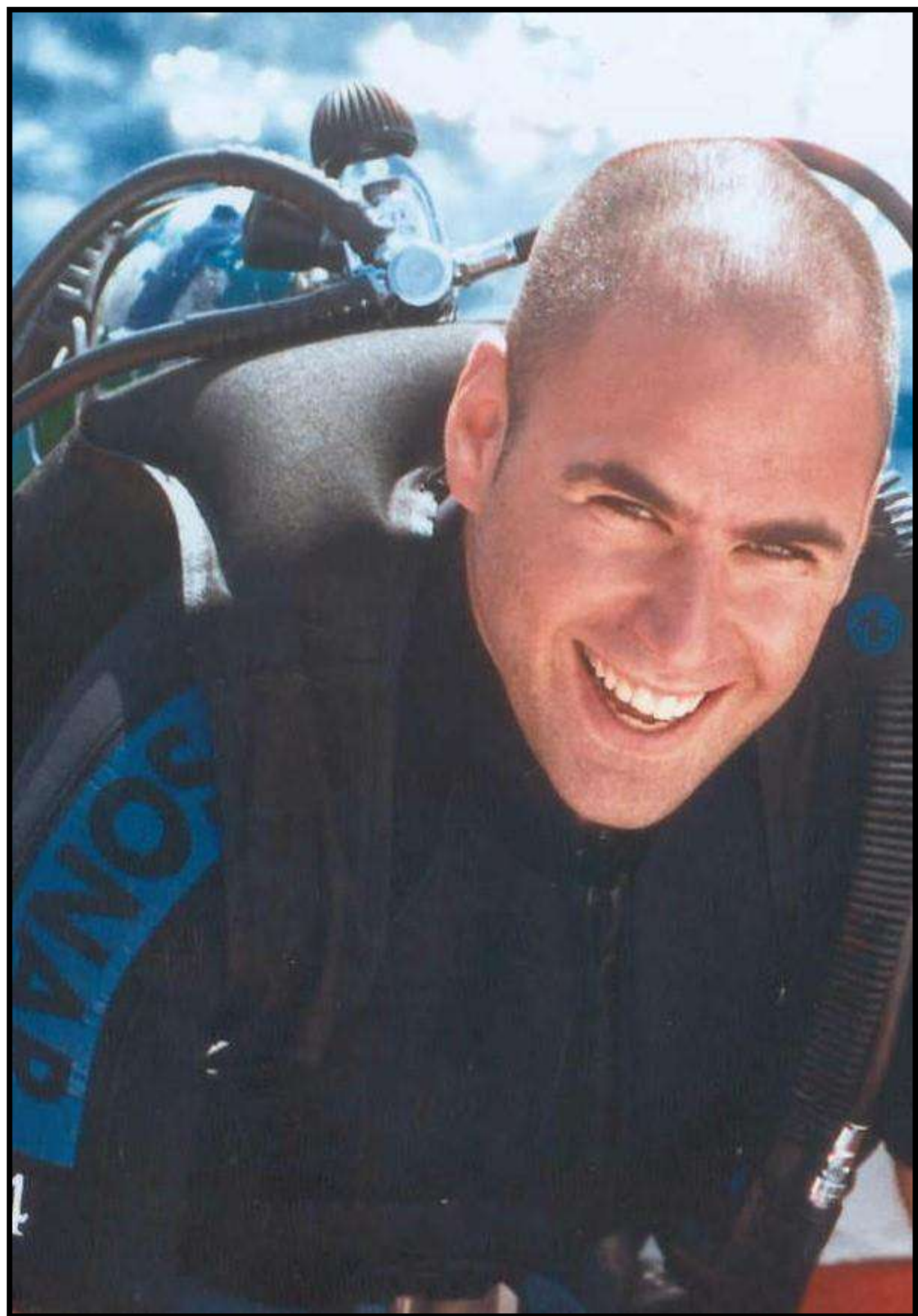
חגי ביבי
תשל"ט - תשס"ד
1979-2003

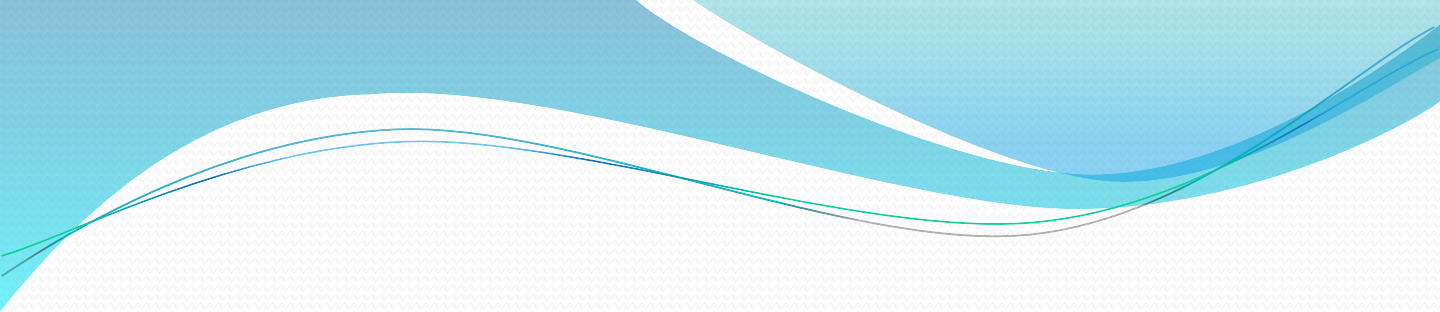
אלבום זה הוא חלק מתכנית ההנצחה הארצית, מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו בני נוער פוגשים משפחה שכולה, לומדים ושומעים על יקיר ליבן ומכינים אלבום הנצחה.

התלמידים המשתתפים בתכנית זו, מבצעים את פעילותם במסגרת תוכנית מעורבות חברתית. התלמידים מלווים בכל שלבי הפעילות על-ידי פרחי הוראה מהמכללות האקדמיות לחינוך.

תכנית זו נעשית בשיתוף הגופים הבאים:
אגף בכיר הכשרה והתמחות עובדי הוראה, משרד החינוך
ארגון יד לבנים
אולפנת צביה
ומכללה ירושלים לבנות

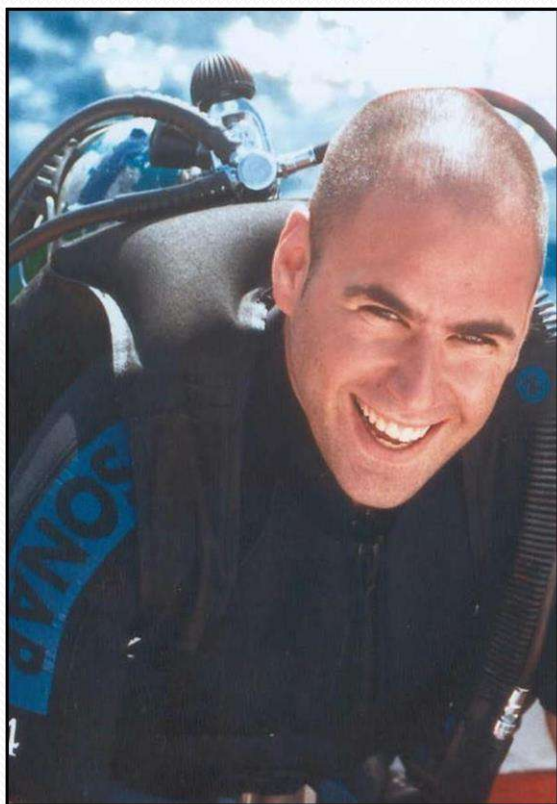
**כתיבה ועריכה התלמידות: איילה חכימי, אור חן דגן והודיה אורנשטיין אולפנת צביה.
לווי הנחייה פרח ההוראה: חנה הדס, מכללה ירושלים לבנות.**

**ספר זה מוקדש לעילוי נשמת
חגי ביבי הי"ד
שנהרג במהלך פעילות מבצעית
ת.נ.צ.ב.ה**

**תמונתו המפורסמת של חגי
בחליפת וציוד צלילה
ועם חיוכו הכובש
צולמה בעת
טיול באוסטרליה**

בהריון של חגי, לקראת היותה אמא, צביה מחפשת איזה שם לקרוא לבנה.

במשך תשעה חודשים היא מחפשת, ופתאום כשראתה את השם חגי- ידעה שככה היא תקרא לבנה.

חגי תינוק מתוק ומקסים

אמא של חגי מספרת:

"אני ילדתי את חגי כבר בגיל 19
וחצי.

אמא גאה לתינוק מקסים ומושלם.
אמא מאושרת, הורים מאושרים.
אני מאחלת להרבה משפחות
להתחיל ככה. "

חגי ביבי

בן בכור לצביה וניסים,
אח ללילך ומורן.

נולד בי"ז אלול תשל"ט

9/9/1979

בירושלים.

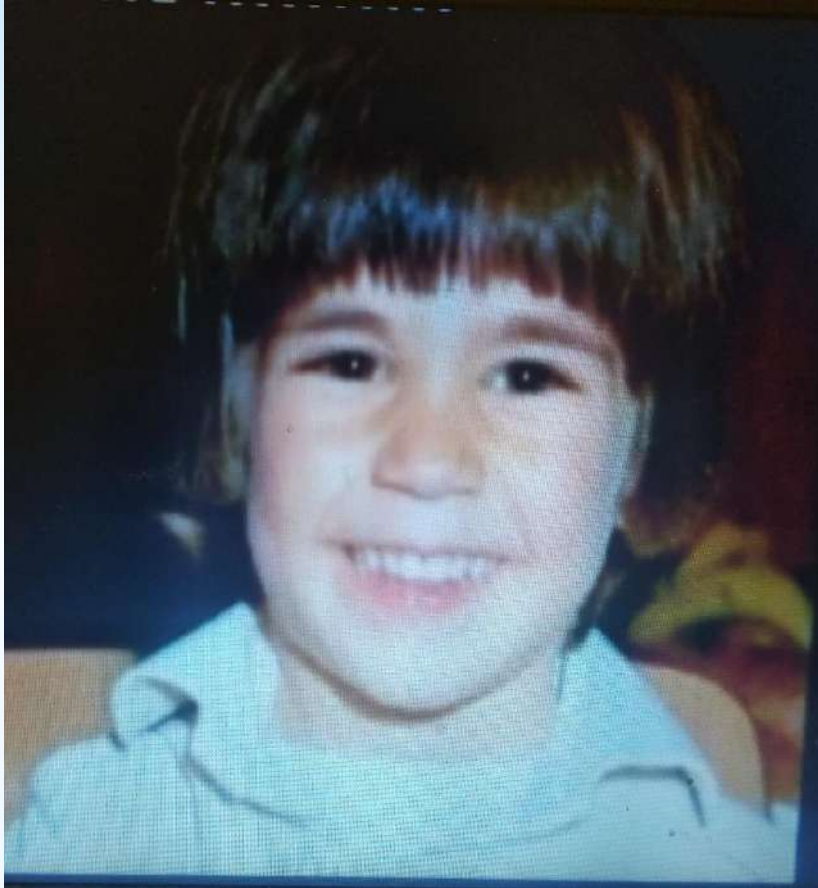

צביה וניסים עם בנם חגי בהיותו רק בשנים

תשמור על העולם ילד..
גיבור של העולם ילד
עם חיוך של מלאכים
תשמור על העולם ילד
כי אנחנו
כבר לא מצליחים.
מתוך שירו של דוד ד'אור

חגי בפורים

חגי בילדותו

חגי בבית הספר

החל את לימודיו בבית הספר היסודי במעלה אדומים "תומר רחל". לאחר מכן למד בחטיבת הביניים "דקל וילנאי" גם במעלה אדומים, וסיים את לימודיו בתיכון "רנה קאסן" בפסגת זאב.

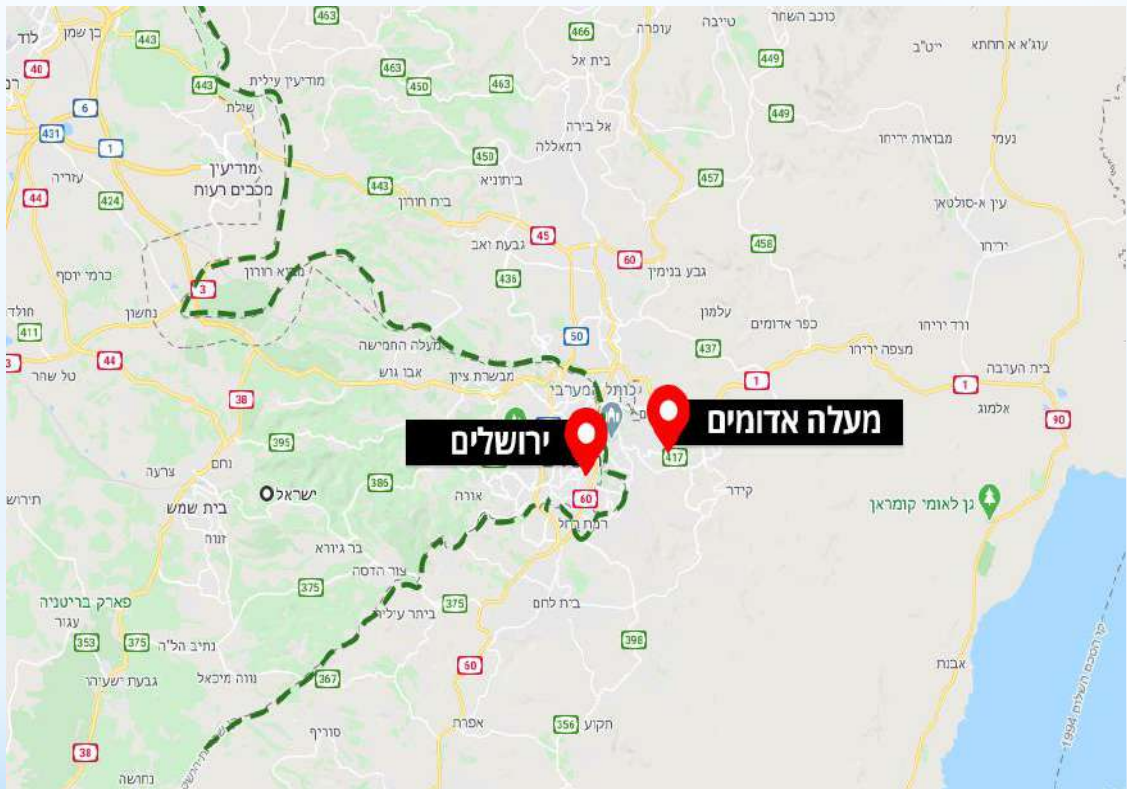
היו בחגי כישורי מנהיג, היה מלך הכיתה. ילד שכולם תמיד רצו את קרבתו. אהבו אותו והוא אהב את כולם. היה לו לב רחמן והיה חבר טוב. לא אהב לפגוע או להעליב. הייתה בתיכון שלו ילדה קצת שמנה שכולם העליבו, והוא הגן עליה ולא הסכים שיעליבו אותה.

היו בו תכונות חשובות ואופי של טוב לב,
אכפתיות, דאגה, רגישות, אומץ לב, אחריות
ונחישות.

ילד אהוב על חבריו ומוריו.
הציונות הייתה טבועה בחגי כבר מילדותו
ולמענה היה מוכן להקריב הכל.

חגי אהב מאד לטייל במעלה אדומים והיה גאה לגור בעיר הזו

מעלה אדומים על המפה, לצד ירושלים

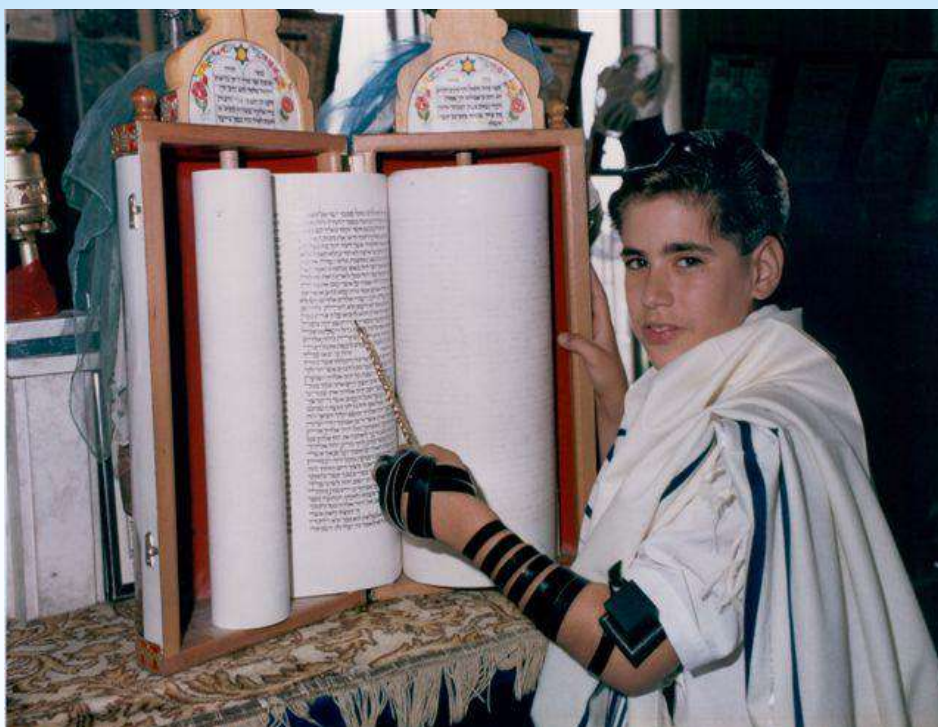
מעלה אדומים

מעלה אדומים היא עיר ממזרח לירושלים.
נקראת כך על שם מדבר אדומים הנמצא
באיזור.

ב 1989 גרו ביישוב כ-13,000 נפש והחלו
דיונים להעניק לה מעמד של עיר.
בשנת 1991 החליט שר הפנים להכריז על
מעלה אדומים כעיר.

מעלה אדומים מאופיינת בקרבתה לחיים
העירוניים של ירושלים מצד אחד ולשטחים
הפתוחים של המדבר מהצד השני.

חגי בבר מצווה

חגי מאד אהב בעלי חיים- בתמונה עם הכלבה

חגי ביום הולדתו

חגי היה ילד מאד חברותי.

היה מביא חברים הביתה, והיה משחק עם החברים שלו כדורגל וכדורסל. אהב בעלי חיים וכלבים בעיקר, מידי פעם היה מאמץ כלב.

היה אוהב לעזור לכולם ולהיות שם בשביל כולם, תמיד מוצא זמן להיות שותף ולהיות מעודכן בכול.

היה ילד מאד צנוע. כל מה שהכינה אימו היה אומר 'איזה יופי מה שהכנת, איזה שלחן'. תמיד הכול היה טוב לו, לא התפנק, אכל כל מה שמכינים לו. היה ילד טוב ומושלם אף פעם לא עשה בעיות. הכי אהב בורקס בשר ברוטב פטריות, אבל העריך כל דבר שעשו והכינו לו, ותמיד כיבד את הוריו.

גיוס לצה"ל

בסלון משפחת ביבי מונחות על המדף זו לצד זו
תמונתו של חגי ותמונת בת דודתו מירב
אשר היוותה השראה לגיוסו לקרבי

חגי התגייס לגבעתי כמו כל בני הנוער שמתגייסים, רצה להיות לוחם, לעשות שרות משמעותי למען ישראל. כבר מימיו בתיכון הוא דיבר על הגנה על המדינה ועל האזרחים.

הזרעים לגיוסו של חגי ובחירתו במסלול הקרבי והמתמסר שבחר בתוך צה"ל- היו שם מאז ילדותו. חגי חונך על ברכי אהבת העם והארץ כמו גם על הגנה על המולדת ועל אחיו המתגוררים בה. יחד עם זאת נקודת המפנה שהיוותה את עיקר תחושת שליחותו של חגי להתמסרות הגדולה שלו למען העם התרחשה כאשר בת דודתו של חגי, מירב, נהרגה בפגיגוע בקו 18. הדבר אירע חמש שנים לפני גיוסו.

עם האובדן של בת המשפחה, צומחת ומתחזקת בחגי עוד יותר הנחישות להשקיע את כל כולו למען המטרה שמקרים כאלו לא יתרחשו עוד.

חגי עם החברים בצבא

כבר בשנות ילדותו היו בחגי אותן תכונות שהפכו אותו למפקד נערץ. חגי גדל והפך לנער יפה, והחליט לשרת בצה"ל כלוחם קרבי.

אבא של חגי מספר: "בסוף כיתה י"א קנינו לו אופנוע, והוא עשה איתו תאונה. בעקבות התאונה הרצועות בברך נקרעו לוו הוא היה מאושפז. אמרתי לו שהוא לא יכול להיות לוחם, אבל הוא אמר לי **אם אני רוצה - אני יכול**." חגי הלך ללשכת הגיוס, העלים את כל הראיות האלה, והתגייס לקרבי.

עם כל הקושי חגי מתגייס ולא מתלונן. עובר קורס קצינים, נהיה מפקד פלוגת החוד, שירת בבופור - בלבנון. כשהגיע לשם התקשר להודיע שהגיע. אחרי שעזבו שם בכה כשראו יחד את לבנון בטלוויזיה ואמר: "אם הייתם רואים איך עזבנו את המקום". אמו אמרה: "טוב מאד שעזבתם". הם היו בלבנון, בבופור - לא הייתה מלחמה, אבל זה שטח אויב וזה מדאיג כמובן את המשפחה. הוא היה שם קצין צעיר. כשהייתה נסיגה, שכל החיילים יצאו משם - הוא אמר שיצאו ואפילו לא הספיקו לקחת איתם את חפציהם. אמו שמחה שעכשיו הוא הוצב בעזה, קרוב לבית. היא דאגה ממה שראו בלבנון, אבל חגי אמר שבעזה זה יותר מסוכן. כשעובר לשרת סמוך לעזה עושה שם חגי תפקיד משמעותי - נמצא ביישובים ומכיר את התושבים מקרוב. הוא מוותר על שבתות בבית כי רוצה להגן על הילדים והמשפחות שם.

בופור

בופור היא מצודה צלבנית הסמוכה לכפר ארנון בדרום לבנון באזור המכונה 'רכס עלי טאהר'. בערבית קרויה המצודה קלעת ארנון על שם הכפר ארנון הסמוך אליה, או לחלופין קלעת אל-שקיף - "המבצר המשקיף". פרסומה של המצודה בישראל בא כתוצאה מהיותה נקודה אסטרטגית, ששימשה את ארגון הפת"ח בשנות ה-70 עד מבצע שלום הגליל, ולאחר מכן נקודה חשובה בשרשרת מוצבי צה"ל ברצועת הביטחון בלבנון, עד לנסיגה מלבנון בשנת 2000.

מבצר הבופור, 1982

תמו

מורן, אחות של חגי מספרת:
"אני זוכרת את היום שעברתי בו
טסט, הדבר הראשון שעשיתי זה
לשלוח לו sms: 'עברתי טסט'.
לא עברה דקה, והוא התקשר אליי
כולו בהתרגשות, שהוא באמצע
פעילות מבצעית בעזה.. תמיד
מצא זמן בשביל כולם."

התמונות בסלון משפחות ביבי: האחיות מורן ולילך וחגי

כל יום שישי שחגי היה חוזר מהצבא הוא היה קונה דיסקים מכל הסוגים. חגי היה קונה 2-3 דיסקים שיהיה, הוא היה שם באוטו שמי שירצה היה לוקח. תמיד היה לו לתת. חגי קיבל הרבה תעודות הצטיינות, הצטיינות הרמטכ"ל ותעודות על פעולות שעשה. בשנה האחרונה שקיבל אמר לאימו שגם בשנה הבאה הוא יקבל, ואימו אמרה: "למה אתה חושב שכל שנה תקבל?" וחגי ענה: "לא הרבה מוכנים לעשות את העבודה השחורה שאני עושה".

חגי בקבלת תעודת הצטיינות מהרמטכ"ל רא"ל משה יעלון

תמונה שצולמה בחדרו של חגי

חגי ביבי

אדם מלא נתינה ואהבה לזולת,
גם בתור מפקד בצבא היה כזה

חגי

כמפקד

"אם לא תשאף להיות גנרל, גם חייל פשוט לא תהיה" - אצל חגי זה לא הסתכם רק בשאיפות עצמן להתקדם ולהיות הטוב ביותר, אלא הוא גם יישם זאת בשטח. בהתייחסותו עם חייליו כמפקד דגל חגי במוטו של "זה נחמד להיות חשוב, אבל יותר חשוב להיות נחמד" - כאשר חגי מבטל את כל הדיסטנס שבדרך כלל קיים בין מפקד לחייליו, נותן להם תחושה טובה והופך לחברו הטוב ביותר של כל אחד מחייליו. מקשיב ודואג להם ומנסה לעזור בכל דבר - קטן כגדול. חגי היה דואג לכל צרכי חייליו - אוכל וביגוד, ואף היה משלם חשבונות לחיילים שלא התאפשר להם לשלם בעצמם. לאחר מותו הוריו של חגי מגלים את התשובה לתעלומה - מדוע היה צריך כל פעם עוד בגדים חדשים - גופיות, גרביים ועוד.

חגי המפקד

"יש שייקראו לזה פרייארס,
אך אני קורא לזה ציונות, נתינה ואהבה אמיתית.

לוחמים ומפקדים, תעשו הרבה,
תשפיעו ותשאפו תמיד ליותר.

התקדמו בשרשרת הפיקוד בצבא,
אך הכי חשוב המשיכו להיות גאוזה למדינה שלכם."

דבריו של רס"ן חגי ביבי הי"ד
מפקד פלוגת החוד
לפלוגתו בנובמבר 2001

כך מספרת צביה אימו:

"חגי היה לוקח את הסגן שלו ואת הנהג שלו ומתעניין למי חסר משהו כלכלית, דואג להם ומשלם להם. הסתכל לחייליו תמיד בגובה העיניים, היה מחייך- דבר שחיילים לא רגילים שמפקד יעשה.

אמר להם: "אתם קודם כל בני אדם, שלח את כולם ללימודים, דאג שיצאו לקורס קצינים. היו כאלה שלא האמינו עליהם שיצאו לקורס קצינים, אך הוא האמין בהם ואמר להם 'תאמינו בעצמכם. לא חשוב מאיפה באתם- אני מאמין בכם'!

היה אומר למפקדים הגדולים שהוא רוצה להוציא חיילים לקורס קצינים, והיו אומרים לו: 'אבל ביבי, זה לא מתאים'. אך הוא אמר שהם כן יכולים ונתן להם תחושה שהוא מאמין בהם ושהם מסוגלים. היום חיילים שהם מפקדים בעצמם אומרים להוריו של חגי שהכל בזכותו- ואם לא הוא היו מדרדרים לסמים, או לא עושים כלום, לא שווים. באתי ממשפחה הרוסה. וצביה אומרת להם שהם בזכות עצמם, והם לא שוכחים ובאים כל אזכרה.

חגי המפקד עם חייליו

משהי בצבא אמרה לו יש לך נקודות בגלל היותו מפקד שאתה יכול להשתמש בהם לקניית ביגוד- ועוד שבוע כבר לא יהיה אפשר להשתמש בזה. חגי נסע לקניון בבאר שבע עם הסגן שלו לאונרדו ויסמן והנהג והעמיסו שם משאית עם ביגוד וחזרו למוצב בציר כיסופים וחילק לכולם- גרביים, גופיות, טרנינגים. והוא עשה הכל בשקט היה צנוע, ההורים רק אחר כך שמעו על כך.

ניסים אביו היה קונה בימי שישי לפני כניסת שבת ביגוד חדש לחגי, ותמיד חגי ביקש להשאיר את הכל סגור בניילון- וההורים לא הבינו למה. אחרי שבועיים הוא חוזר- שוב צריך ביגוד חדש, ואביו היה שוב הולך וקונה לו ולא שואל שאלות מה עשה עם זה- אולי בגלל תנאי השטח הבגדים נהרסים, והתברר להם אחר כך שהוא היה מחלק הכל לחייליו. היה מתקשר לפעמים להוריו מבקש תרומות לחיילים שזקוקים לכסף או ציוד".

חייליו עד היום סוגדים לו, באים לכל אזכרה, לא שוכחים אותו. היה כמו אבא להם, היה אומר שהם הילדים שלו. הוא היה בקבע- חתם קבע וקבל תלוש משכורת, אך אף פעם לא פתח את התלוש- המשכורת לא עניינה אותו. היה זורק אותם מתחת לטלוויזיה או בתיק. אמר שהוא הולך לעבודה. אמו אמרה לו לשים סמלים- להתגאות, וחגי אמר "אני הולך לעבוד לא לטקסים". קרא לצבא עבודה- שהולך להגן ואינו זקוק לדרגות. היה מאד צנוע.

חגי המפקד

חגי המפקד

כשהיה חגי מפקד במוצב טרמית, בתוך עזה, השליכו לשם בקבוק תבערה. הוא שמר כל כך על חייליו והדף את הבקבוק בידו. ידו נחרכה והוא לא רצה להתפנות לקבל טיפול רפואי, כי לא רצה להשאיר את חייליו שם בלי מפקד. אחר כך ראו שאין ברירה, אז מישהו מבחוץ הגיע והוציא אותו בכח. לקחו אותו לבית החולים וחבשו את היד החרוכה, ואחרי יומיים כבר ביקש חגי לחזור למוצב. הייתה לו מסירות נדירה לחיילים שלו. והם בוכים עליו- על לכתו מעימם. לכל אזכרה הם מגיעים, זוכרים ומדברים עליו.

ברכת הדרך

רס"ן ביבי חגי זיל בן 24 בנפלו

ימי ייתן ותמיד יעמוד המלאך לצדכם
משגיח על כל מעשיכם בכל אשר תלכו
מוזכיר לכם שעוד יבוא ימים טובים ויתר
מוצא למשאלותיכם וחלומותיכם דרכים להתגשם
נוסף בלבכם תקווה בהירה כשמש
מעניק לכם את עוז הרוח ואת שלות הנפש
בהדריכו אתכם בדרך
מי ייתן ותזכו תמיד לאהבה לנוחם וביטחון.

מי ייתן ותמיד יעמוד המלאך השומר לצדכם
נחליץ לעזרה ותומך בכם כאשר אתם מועדים
אוחז בידכם ומוליך אתכם בדרכים הקשות
כל ימינו נמצאים חיינו בהשתנות מתמדת
יש זמנים של צער ודמעות ויש רגעים של שמחה וצחוק

לאורך הדרכים במסע ארוך – מי ייתן והמרחקים יהיו רצופי
שמחה ולא בדידות
שהחיים יעניקו לכם את היפות שבמתנות – בני זוג לאהוב
וחברים שאפשר לסמוך עליהם
שתופיע למענכם הקשת בענן
שאמונתכם תחזק את תקוותיכם ומשאלותיכם יתגשמו
ומי ייתן ותמיד יעמוד לצדכם המלאך השומר

דבריו של חגי לפלוגתו
בסוף מסלול – נובמבר 2001

רס"ן חגי ביבי ז"ל

נפל בקרב נגד מחבלים ציר כיסופים
רצועת עזה ב – כ"ח בכסלו תשס"ד

נפילתו

ביום כ"ח בכסלו תשס"ד
22.12.2003
נפל חגי בקרב בציר
כיסופים

-ציר כיסופים, חורף 2003-
חגי שומע בתצפית שיש מחבל חמוש כארבעים
מטר מציר כיסופים.

חגי מודיע בקשר שאף אחד לא ייגש, רק הוא
ניגש לגזרת האירוע, ומגיע לשם עם סגנו
ליאונרדו וייסמן והחפ"ק.

הוא מקבל הכוונה מהתצפיתנית שאומרת לו
שאינה רואה את המחבל, אשר הסתתר בכפל
ההר.

חגי שהיה מודע לזה שהמחבל בדרכו אל הציר
חמוש, התקרב לציר בנחישות ובגבורה על מנת
לחסל את המחבל ולשמור על אזרחי גוש קטיף.
המחבל הפתיע את חגי וליאונרדו מטווח קצר
מאוד והרג את חגי במקום, ליאונרדו ניסה
להגיב, אך המחבל פגע גם בו. ליאונרדו וייסמן,
סגנו נהרג לצידו של חגי.

חגי ביבי היה בן עשרים וארבע במותו וליאונרדו
וייסמן היה בן עשרים ושלוש במותו.
למרבה הצער, מסיימים שניהם את חייהם שם.
לאחר נפילתו הועלה חגי לדרגת רס"ן.
חגי נקבר בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל. הוא
הותיר אחריו הורים ושתי אחיות.

מפת גוש קטיף וציר כיסופים

חיילים סוגרים את מעבר הגבול בציר כיסופים

-הרקע על ציר כיסופים באותו זמן-

ציר כיסופים הוא כינוי ישראלי לכביש ברצועת עזה, המחבר בין כביש 242 ומעבר כיסופים בצד הישראלי של גדר המערכת לבין יישובי גוש קטיף שנמצאו בשטח רצועת עזה עד תוכנית ההתנתקות ב 2005.

ציר זה היה עורק החיים של גוש קטיף והדרך הראשית בינו לבין השטחים שבתוך הקו הירוק.

מכיוון שציר זה נמצא בשטח של רצועת עזה הוא היה מקום מסוכן מאוד, כיוון שמשם היו מגיעים מחבלים כדי לפגוע בתושבים יהודים.

ב 2005- ננטש הציר בעקבות ביצוע תוכנית ההתנתקות, יציאת צה"ל מרצועת עזה ופינוי התנחלויות גוש קטיף.

"והם נותרו שניהם,

והשדה פתוח.

והם נותרו שניהם,

והם גלויים לאש."

מתוך השיר 'בלדה לחובש' מאת דן אלמגור

חגי ביבי וליאונרדו וייסמן נהרגו
תוך ביצוע משימה להגנת תושבי
גוש קטיף. הם הפגינו אומץ לב
וקור רוח מפליאים, נחישות
וחתירה למטרה, ושילמו על כך
בחייהם.

מותם הוא מות גיבורים, אשר
שילמו בחייהם על הגנת המולדת.
ליאונרדו היה אומר שהוא מוכן
למות בשביל ביבי, הוא מאד אהב
אותו, הוא התייחס לחגי כאל אבא.
הם מתו יחד- חברים בנפש.

חגי וסגנו לאונרדו וייסמן שנהרג
יחד איתו

פיקוד

הדרום

**הנני לציין לשבח את רס"ן חגי ביבי ז"ל
על חתירה למגע, תוך הפגנת נחישות אומץ לב,
ודבקות במשימה.**

להלן תיאור המעשה:

בתאריך 22.12.03 כז' בכסלו התשס"ד, זוהה ע"י תצפית מחבל
חמוש זוחל לעבר עמדת "פילבוקס 21" במסדרון כיסופים.
התצפית הודיעה בקשר על האירוע למ"פ הגזרה אשר שהה
באותו זמן באירוע אחר מחוץ לגזרה, רס"ן חגי ביבי ז"ל אשר
היה מפקדה של הגזרה השכנה האזין באותה עת לרשת הקשר,
לקח על עצמו את האחריות על האירוע וביחד עם סגנו סרן
אלכס (לאונרדו) ויסמן ז"ל נזעקו לאירוע. עם הגיעם למקום
פרק רס"ן חגי ביבי ז"ל רגלית מהרכב, צמצם טווח, ובעודו
מבצע סריקה נורה לעברו צרור יריות מנשקו של המחבל, צרור
אשר פגע ברס"ן חגי ביבי ז"ל פגיעות אנושות.

בפעולה זו הפגין רס"ן חגי ביבי ז"ל אומץ לב, תוך לחתירה
למגע ולקיחת אחריות פיקודית בגזרה שכנה שאינה באחריותו
ובכך הפגין התנהגות ערכית הראויה לציון.

**דן הראל , אלוף
אלוף פיקוד הדרום**

יום העצמאות ה 56
21 באפריל 2004
ל' בניסן תשס"ד

רס"ן חגי ביבי ז"ל

"היה חבר טוב"

"חגי היה אהר שאפשר היה לסמוך עליו תמיד. הוא לקח על עצמו כל משימה חשובה". כך אמר סמג"ד צבר, רס"ן דוד, על מפקד פלח"ד צבר, רס"ן חגי ביבי, שנהרג ביום שני בפגוע בציר כיסו-פיס. "האובדן פה קשה במיוחד", המשיך, "אלה אנשים שאכלת איתם, ישנת איתם, וגם את הזמן הפנוי העברת בחברתם.

"מעבר לפן המקצועי, ביבי היה גם חבר טוב", סיפר. "רק ביום ראשון, אחרי תרגיל שעשינו, החלטנו לשבת ביחד ולהעביר את הזמן בדיבורים עד הבוקר במקום ללכת לישון. ביבי, ככה קראנו לו, פשוט היה בנאדם כזה".

ביבי ז"ל, בן 24 במותו, הועלה לאחר מותו לדרגת רס"ן. התגורר במעלה אדום-מים ונטמן בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל. הותיר אחריו הורים ושתי אחיות.

מתוך עיתון "במחנה"

כחצי שנה אחרי מותם, יקבלו שני הקצינים ציון לשבח

הגיבורים של פיקוד דרום

סגן ליאונרדו וייסמן ז"ל

רס"ן חגי ביבי ז"ל

רביסרן חגי ביבי היה מפקד פלוגה בגבעתי וסגן ליאונרדו וייסמן היה סגנו ■ יחד הם הסתערו בדצמבר האחרון על מחבל חמוש ברצועת עזה, ויחד הם נפלו בקרב ■ מחר יעניק להם אלוף הפיקוד צל"ש על אומץ לבם

מאת אסנת שוסטיק

צה"ל לא שוכח את הגיבורים שלו. אלוף פיקוד דרום דן אראל יעניק מחר ציונים לשבח (צל"שים) ליהודות, לחיילים ולקצינים מצטיינים שנטלו חלק בלחימה הקשה בריצועת עזה. בין מקבלי הצל"שים השנה יהיו שני קצינים ששירתו יחד ונפלו יחד באותה פעולה, לפני בחמישה חודשים.

רביסרן חגי ביבי ז"ל היה מפקד פלוגת החוד של גרוד צבר בגבעתי. סגן ליאונרדו וייסמן ז"ל שימש כסגנו. כ־22 בדצמבר האחרון קיבלו השניים ריזות בקשר על רמות חשדה הוחלת לעבר כביש כ"י סופים. הם מיהרו להגיע למקום בג"פים הממוגנים שלהם, והסתערו

באומץ על המחבל. המחבל שהסתתר מאחורי תלולית במרחק של ארבעה מטרים בלבד מהכביש, ירה לעברם והשליך עליהם רימוני יר. ביבי נהרג במקום וייסמן נפצע אנושות. לוחמים נוספים ויהו את המחבל והרגו אותו. הצל"ש יוענק לביבי ולוויסמן על תורתם למד נע עם האויב ועל אומץ לבם.

הצל"ש היתירתי של אלוף הפיקוד יוענק מחר לגרוד הסיווד של חטיבת גבעתי, גרוד שועלי שמשון, על לחימתו האמיצה בריצועת עזה. הגרוד המכיל את פלוגת הסיווד, פלוגת ההגדסה ופי לוגת הנ"ט של החטיבה, השתתף במהלך השנה החולפת בפעור לות רבות של לכידת מבוקשים ובקרבות קשים, ורשם לעצמו הצלחות רבות.

צל"ש נוסף יחולק למפקד פלוגת הסיווד (פלס"ר) של גבעתי, על תפקודו במהלך מבצע שנערך בספטמבר אשתקד במחנה הפליטים אליבורייג' בעזה, שבו נהרג סמליראשון אביו קינן ז"ל. באותה פעור לה נפצעו עוד שישה לוחמים, כיניהם גם מפקד הפלס"ר שהמשיך לתפקד למרות הפציעה, ולנהל את הלחימה.

מלבד הצל"שים יחולקו גם תעודות הערכה למפקד גרוד ארו שבצפון רצועת עזה, סגן־אלוף יוסי חרד ולסרן (במיל') שמעון אמד לנ, מפקדו של רביסמל (במיל') אמיר ציטרמן ז"ל, שנהרג בפברואר במהלך חילופי אש עם מחבלים באזור התעשייה ארו. כן יחולקו תעודות הערכה לחטיבה המרחבית הדרומית ברצועת עזה ולחוליית משפצי הגרודות של החטיבה הדרומית.

מתוך העיתונות

הכתבה בהרחבה:

מאת אסנת שוסטק

צה"ל לא שוכח את הניכורים שלו. אלוף הפיקוד דרום דן היראל יעניק מחיר ציונים לשבת (צלי"שים) ליהודות, לחיילים ולקצינים מצטיינים שנשלחו חלק בלחימה הקשה ברצועת עזה. בין מקבלי הצלי"שים השנה יהיו שני קצינים ששירתו יחד ונפלו יחד באותה פעולה, לפני בחמישה חודשים.

רכיסרן תגי ביבי ז"ל היה מפקד פלוגת החוד של גדוד צבר בגבעתי. סגן ליאונרדו ווייסמן ז"ל שימש כסגנו. ב־22 בדצמבר האחרון קיבלו השניים ריווח בקשר על דמות השודה הוחלת לעבר כביש כ"י סופים. הם מיהרו להגיע למקום בג"פים הממוגנים שלהם, והסתערו

באומץ על המחבל. המחבל שהסתתר מאחורי תלולית במרחק של ארבעה מטרים בלבד מהכביש, ירה לעברם והשליך עליהם רימוני יד. ביבי נהרג במקום ווייסמן נפצע אנושות. לוחמים נוספים זיהו את המחבל והרגו אותו. הצל"ש יוענק לביבי ולווייסמן על חתירתם למצוא עם האויב ועל אומץ לבם.

הצל"ש היחידתי של אלוף הפיקוד יוענק מחיר לגדוד הסיור של החטיבת גבעתי, גדוד שועלי שמשון, על לחימתו האמיצה ב־רצועת עזה. הגדוד המכיל את פלוגת הסיור, פלוגת ההגדרסה ופי"לוגת הנ"ט של החטיבה, השתתף במהלך השנה החולפת בפעולות רבות של לכידת מבוקשים ובקרבות קשים, ורשם לעצמו הצלחות רבות.

צל"ש נוסף יחולק למפקד פלוגת הסיור (פלס"ר) של גבעתי, על תפקודו במהלך מבצע שנערך בספטמבר אשתקד במחנה הפליטים אל־בורייג' בעזה, שבו נהרג סמל־דאשון אביהו קינן ז"ל. באותה פעולה נפצעו עוד שישה לוחמים, ביניהם גם מפקד הפלס"ר שהמשיך לתפקד למרות הפציעה, ולנהל את הלחימה.

מלבד הצל"שים יחולקו גם תעודות הערכה למפקד גדוד ארו שובצפון רצועת עזה, סגן־אלוף יוסי חרד ולסרן (במיל') שמעון אמדלג, מפקדו של רביסמל (במיל') אמיר צימרמן ז"ל, שנהרג בפברואר במהלך חילופי אש עם מחבלים באזור התעשייה ארו. כן יחולקו תעודות הערכה לחטיבה המרחבית הדרומית ברצועת עזה ולחוליית משפצי הנדרות של החטיבה הדרומית.

הוריו של חגי לא הבינו מהיכן נפלה עליהם בשורה שכזו. הרי אין מלחמה, ממה חגי נהרג. אלוף פיקוד הדרום הגיע לבית המשפחה ואמר שזו הטעות של כולנו, שחושבים שאם לא רואים את המלחמה- אז אין מלחמה. חגי הגן בחייו על התושבים באיזור 24 שעות ביממה, ועשה זאת שעה שעה יום יום. אנחנו לא יודעים שהתפקיד של החיילים זה להגן עלינו, כל אחד ואחד. יושבים בבית בשקט, מרגישים שהכל בסדר, אבל שם יש מלחמה, ובזכותם יכולים כולם לחיות בשלווה ובביטחון. מותו של חגי היה אבידה קשה למשפחה, לעיר ולעם כולו.

לוקו מתגעגע לחגי ז"ל

כלב הבוקסר לוקו (בחמונה) מחכה כבר ארבעה ימים לשובו של רביסון חגי ביבי ז"ל, שאימץ אותו לפני חצי שנה למוצב פלוגת החוד של גדוד "צבר" של חטיבת גבעתי בכפר דרום. אבל חגי, מפקד הפלוגה, לא ישוב. הוא נהרג השבוע ביום שני מאש מחבלים, עם סגנו סרן לאונרדו ויסמן ז"ל. חגי אסף את לוקו כשהיה בסך הכל גור בן יומו, ומאז הפך כלב הבוקסר לחלק בלתי נמرد משגרת המוצב. השניים אפילו ישנו יחד באותה מיטה. מאז מותם של שני הקצינים, מנסים החיילים האבלים בכפר דרום למלא את מקומו של חגי בחייו של לוקו. לבקשת משפחת ביבי, יועבר לרשותם הכלב עם תום ימי השבעה. עוד על הפלוגה ועל הנועשה ברצועת עזה - במוסף שבת

כתב: עמיר רפפורט • צילום: גדי קבלו

צילום: דן קינן

חדרו של רס"ן תני ביבי ז"ל. "אף אחד עוד לא מעכל את מה שקרה"

"מאשיכים כי חייבים"

בפלחו"ד צבר התקשו לעכל השבוע את הידיעה על מותם של מפקד הפלוגה וסגנו מירי מחבל בטווח אפס

מאת יולי סקר

מפקדים הם לא רובוטים, ראיתי בלילה קשרים רצים אחרי מפקדים עם המעות בעיניים, אבל ממשיכים כי יודעים שחייבים".

רוב הלוחמים של פלחו"ד צבר עזבו את הגז-דה למחרת ונסעו ללוויות. "ביבי היה מ"פ מיו-חד, בלי פוזות", אומר פלמרצ'וק. "אם היית מגיע אליו שבז, הוא היה שם לך יד על הכתף ואומר 'בוא נצא לטייל וגרבר'". הסמג"ד, רוד, עוד לא יודע מה בדיוק יקרה בהמשך, אבל הוא בטוח שהפלוגה תחזיק מעמד. "אם הייתי מרבר על פלוגה אחרת, הייתי אומר שהיא תתרסק, אבל זו פלוגה שונה. הם כל כך חזקים וערכיים". "עד שלא יהרגו את כל הפלוגה", מאשר פלמרצ'וק, "לא יהרגו את הנפש של הפלחו"ד".

"אף אחד עוד לא מעכל את מה שקרה". כך אומר לוחם פלחו"ד צבר, סמל אנדריי פלמרצ'וק, בבוקר שאחרי הפיגוע שבו נהרגו מפקד הפלוגה, רס"ן חגי ביבי, וסגנו, סרן ליאו-נדרו ויסמן.

מג"ד צבר, סא"ל רונן, השתתף בזמן האירוע בשירותורום בכפר הנופש באשקלון, וסגנו, רס"ן רוד, פיקד על הגורה. "היה לילה קשה מאוד", הוא אומר בבוקר. "הגעתי למקום אחרי הירי, עוד הספקתי לגעת בליאוונדרו, ורצתי למחבל השני. אתה פועל באופן אוטומטי, אבל בכל שנייה שאתה עוצר וחושב, אתה נתקף בבכי.

מתוך עיתון "במחנה"

קבלת הבשורה נר רביעי של חנוכה.

אימו של חגי התעוררה עם הרגשה לא טובה, שמיים אפרוריים, בלי מצב רוח. היא הלכה לעבודה בהרגשה לא טובה. בשעה ארבע הלכה לבנק ואמרה לפקידה: "איזה יום לא טוב היום". הפקידה שאלה: "למה?". צביה חזרה הביתה ושכחה ממה שאמרה לפקידה. בשעה שבע מודיעים בחדשות ששני ישראלים נהרגו וניסים, אביו של חגי אומר: "רק שלא קרה משהו בעזה".

פתאום צלצול בפעמון, וצביה רצה לחדר ואומרת לניסים: "אל תפתח, אל תפתח את הדלת!"

הוא ניגש לדלת, בינתיים הבנות, לילך ומורן היו בחדר- בחורות צעירות. ניסים שמע לצביה ולא פתח את הדלת, אך הסתכל בעינית וצעק "הירוקים". כשפתח ניסים את הדלת והם הודיעו לו על חגי- זו הייתה מכה קשה וכואבת למשפחה. במהלך השבעה הגיעה פקידת הבנק והזכירה לצביה את מה שחשה באותה יום- הרגשה לא טובה, תחושה של אמא. מורן הייתה אז בתיכון ולילך בדיוק סיימה תיכון.

הנצחתו

באנדרטאות

משעול חגי

האנדרטה - "משעול חגי":
לאחר מותו של חגי, ההורים והמשפחה החליטו לבנות לזכרו
אנדרטה על שמו במעלה אדומים, עיר הולדתו.
האנדרטה קרויה "משעול חגי" והיא בנויה בצורה כזו שכל
פרט בה משקף את אישיותו ורוחו של חגי.

היא ממוקמת בנקודת תצפית המשקיפה הן על ירושלים והן
על אזור מעלה אדומים, ובקרבת פארק הנוער של מעלה
אדומים. מיקומה מדגיש את תחושת החיים שקיימים
וממשיכים.

הגישה אל האנדרטה היא דרך שבילים העולים אליה,
המסמלים את מסלול חייו ואת רוחו של חגי: לא קלים, לא
מתפשרים ותמיד נוסקים מעלה. ליד האנדרטה ישנו מטע
זיתים. הזית הוא עץ חזק, אחד משבעת המינים המסמל את
השורשיות והחיבור של חגי לארץ. בכניסה לאנדרטה ממוקם
לוח שיש גדול, עליו ציטוט מספר חגי.

חלילי הרוח במשעול חגי

במשעול חגי ישנה גם "אנדרטת חלילי הרוח".
חלילי הרוח נוספו כמה שנים לאחר הקמת משעול חגי.
זוהי אנדרטה שבה ישנם 25 חלילים, 24 מתוכם מסמלים
את מספר השנים שחגי חי. החליל ה-25 נוסף לזכרה של
סתיו פרטוש, חיילת ממעלה אדומים.
בתאריך 26.11.15 סתיו עלתה על אוטובוס ממוגן שיצא
מהבסיס לכיוון ירושלים, האוטובוס התהפך בכביש מספר
458 וסתיו נפצעה אנושות ונפטרה זמן קצר לאחר
האירוע.

המקרה קרה בזמן שמשפחת ביבי החליטו לבנות את
האנדרטה, לכן החליטו להוסיף עוד חליל לזכרה של סתיו.
המשפחות מכירות אחת את השנייה בעקבות מגורים
באותו העיר ובנוסף אמא של סתיו ואימו של חגי, חברות
טובות.

אמא של חגי החליטה להוסיף חליל אחד לזכרה תוך כדי
עבודת הקמת החלילים. צביה סיפרה לאילנה, אמה של
סתיו על ההחלטה כהשיא עוד בשבעה על בתה, והיא
כמובן התרגשה מאד מהמחווה.

כשפגשנו את משפחתו של חגי- באותם הימים חילקו במעלה אדומים את העיתון השכונתי ושם הופיעה כתבה על יצירות אומנות לזכר חללים ממעלה אדומים שמוצגים עכשיו במוזיאון קסטל במעלה אדומים. גם מיצג עם דמותה של סתיו פרטוש מופיע במוזיאון.

דלית מור

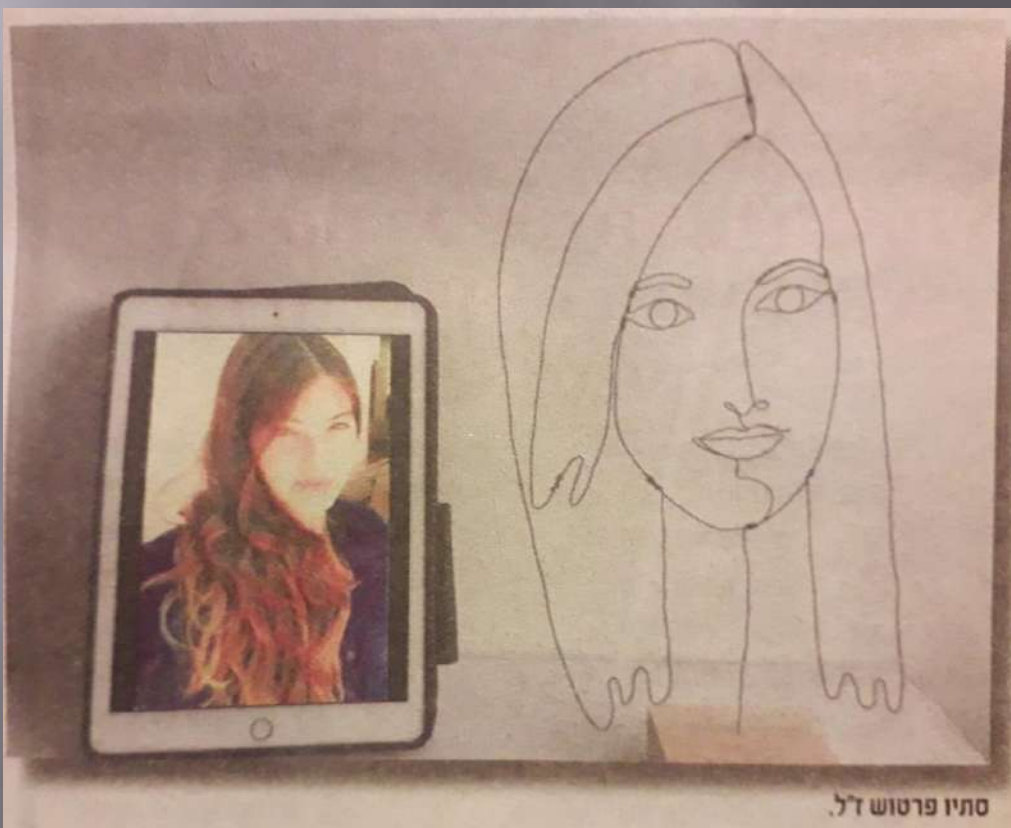
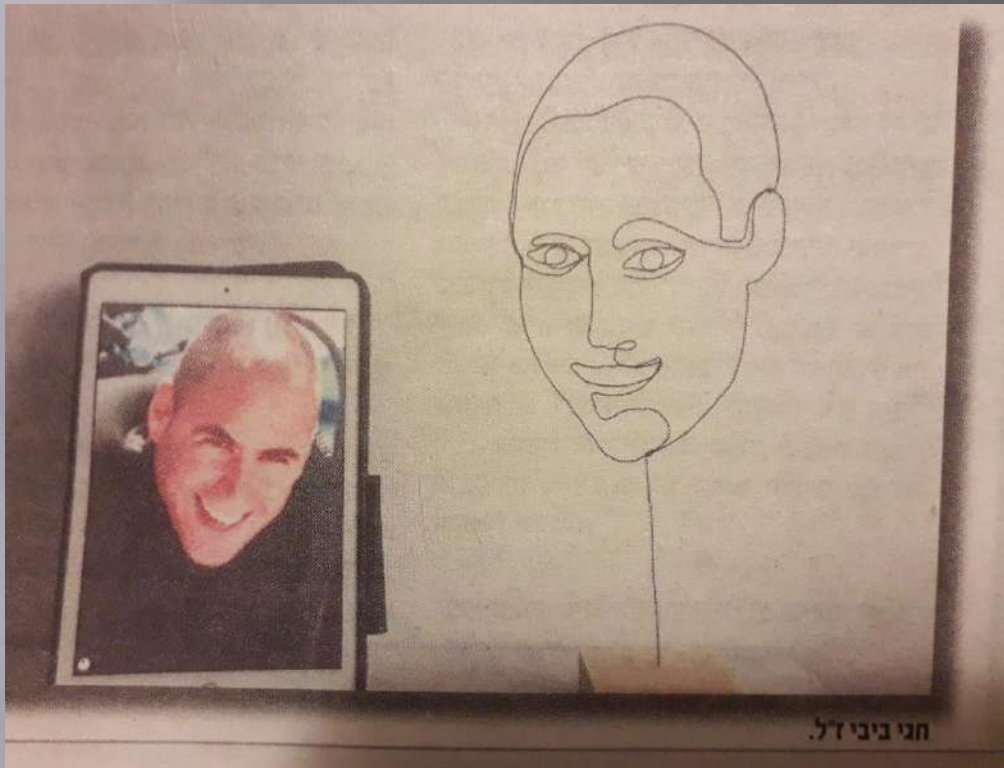
בנוכחותם של בני המשפחה, חברים והציבור המעוניין להגיע ולכבד את המעמד, ואז הפסל איתי רון גלבוע יעניק משפחות החללים את הפסלים. זהו עוד פרויקט הנצחה ייחודי ושונה של נחמה, אחות שכולה לדוד ציון ז"ל, מתוך רבים אותם היא מקיימת מדי שנה. בשנים שעברו הייתה אחראית אמזלג על מספר פרויקטים לזכר החללים, בהם הוצגה בין היתר תערוכת צילומים של חדרים שנשארו יתומים, מאכלים שהחללים אהבו במיוחד והאימהות בישלו אותם שוב, ערב השמעת שירים על ידי זמרים ויוצרים שנכתבו לזכרם עם חלוקת דיסק שבו אוגדו כל השירים ועוד. הציבור מוזמן.

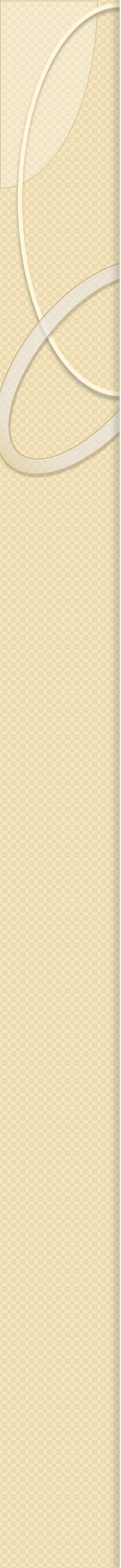
פרויקט נוסף ומרגש פרי יצירתה של נחמה ציון אמזלג יוצא לדרך. תערוכת צללים חללים, שהייתה אמורה להתקיים לקראת יום הזיכרון לחללי צה"ל ומערכות ישראל אשתקד ונדחתה בשל הסגר בשנה שעברה, תוצג השנה לאורך כל חול המועד ועד יום העצמאות במוזיאון קסטל.

בתערוכה יוצגו דמויות 12 חללים לצד תמונותיהם בפיסול מברזל שנעשה על ידי האמן והפסל איתי רון גלבוע, לזכרם. התערוכה מבטאת בסגנון הפיסול את הצללים והחלל אותו השאירו הנופלים בלכתם. בתום התערוכה יתקיים טקס

הכתבה בעיתון של מעלה אדומים

המוצגים של חגי ושל סתיו פרטוש כפי
שפורסמו בעיתון:

מורשתו

הדרכים השונות שבהם הנציחו ומנציחים כיום את חגי:

צוות פעמון

צוות פעמון בנוי מקבוצת מתנדבים שחלקם היו חבריו של חגי.

צוות פעמון פועל להנציח את חגי בזה שהם מגיעים לבסיסים ולנקודות שונות בארץ בהם נמצאים חיילים, ושם מפנקים אותם, מביאים להם אוכל טעים כמו על האש ותוך כדי ארוחה מספרים להם על חגי, ועל מידת הנתינה שהייתה לו.

עגלת מזון

עגלת מזון הוצבה בתחנות האוטובוס בכניסות לעיר מעלה אדומים, ובה קבוצה של מתנדבים מחלקים סנדוויצ'ים, טוסטים ושתייה חמה וקרה לחיילים, לזכרו של חגי.

קריאת שמו של חגי על הדור הבא

לילך, אחות של חגי קראה לבת הבכורה שלה - חגית ולמורן, אחותו של חגי יש בן בכור שנקרא חגי. והם מחנכים אותם מגיל קטן על חגי. חגית הנכדה הבכורה בת 13 מדברת בבתי הספר ומספרת על הדוד הגיבור שלה חגי.

חלק מהחברים והחיילים של חגי קראו לילדיהם על שמו של חגי- גיא, חגי, גאיה. לזכור אותו תמיד. הילדים נושאים את שמו וגם לומדים על המורשת שלו.

צוות פעמון

דוכן אוכל לחיילים

שאיפותיו של חגי היו להתגייס לצבא ולהגן על המדינה. הוא שאף להיות בגיל 30 סגן אלוף. אך למרבה הצער לא הספיק להגיע לכך. אחותו מורן בגיל 32 הועלתה לדרגת סגן אלוף. המשיכה את מורשתו. מורן היא במודיעין וקיבלה סגן אלוף.

תלמידים וחילים בכל הארץ לומדים על הסיפור של חגי. היום כל חייל שלומד על חגי- משפחתו נותנת לו ברכת הדרך שחגי כתב לחייליו. החיילים יוצאים למסעות ומתחזקים בברכת הדרך הזו.

כך לדוגמא מושיקו ימין, ילד בכתה ה' ממעלה אדומים כתב עבודה על חגי. הוא שמע על המקרה וזה עשה עליו רושם, ומאז הוא צמוד לסיפור. היום הוא כבר התגייס לגבעתי והולך בדרכו של חגי. והוא כבר חבר טוב של המשפחה.

חגית וחגי- אחייניו של חגי

סא"ל מישל דהן עם צביה אימו של חגי

מישל דהן היה חברו של חגי מאז שהכירו בבקו"ם. חגי שכנע את מישל להתגייס יחד לגבעתי, וכמו כן גם לקורס קצינים. הם הפכו לחברים בלב ובנפש, וכל הזמן חיזקו ועודדו אחד את השני במסלול המפרך. בשלב כלשהו מישל החליט להמשיך לחיי האזרחות, אך בהשפעת שיחתו האחרונה של חגי חוזר מישל בסופו של דבר לחיי הצבא. היום מישל הוא סגן אלוף וממשיך את המסורת של חגי. הוא מספר ומלמד את חייליו על חגי חברו, שהיווה דוגמא למופת לחייל ולמפקד.

אין לתאר את הקושי שהגיע עם קבלת הבשורה על נפילתו של חגי. כל דבר מזכיר. בשנה הראשונה המשפחה של חגי עסוקה כל העת בהנצחתו, הולכים לבתי ספר, - נותנים זרים יחד עם תמונה של חגי - כל יום זכרון בכל בית ספר, ועד היום צביה, אמו של חגי מכינה זרים לכל בתי הספר יחד עם תמונה של חגי. מקימים פינות זכרון, הוריו של חגי מקבלים מאות ואלפי מכתבים שכתבו תלמידים.

כיון שמשפחתו המורחבת של חגי כבר חוותה אסון בעת שבת דודתו נהרגה - גיסתה של צביה מכוונת אותה כיצד להתמודד עם השכול ואמרה לה: היו חיים תהפכי את הדף, תלמדי לחיות את החיים האלו. זה כמו בן אדם שלמד ללכת על רגליים ועכשיו הוא נכה - תלמדי לחיות.

ומשפחתו של חגי מתעלה עם הזמן מעל השכול ולומדת לחיות לצד האבל וכל הזמן אומרים שהם חיים יחד איתו ולצידו. כל מה שחגי הנחיל לאחרים ממשוך למרות שברוחו אינו נמצא כבר פיזית - המשפחה החברים החיילים - הוא ממשוך לחיות בדרך מסויימת.

מחברות האלבוס
כותבות
מזווית אישית

תודות

למשפחתו של חגי- הוריו צביה וניסים
שאירחו אותנו בביתם וסיפרו לנו על חגי

לחברו היקר סא"ל מישל דהן ששיתף
אותנו ולימד על דרכו המיוחדת של חגי
בצבא

"בחרתי להכנס לפרויקט הזה, משום שהוא היה נשמע נורא מעניין. לבוא, ללמוד על מישהו שהקריב את חייו בשביל המדינה שלו, בשביל הערכים שלו, בשבילי. רציתי לעשות משנה, כדי לתת את הכבוד המינימלי לאדם כזה, ולכן בחרתי גם להיכנס לפרויקט. אני רוצה לומר שנורא נהניתי ללמוד על חגי. למדתי ממנו המון, על האישיות שלו, הערכים שלו, ההקרבה שלו. בסופו של דבר לקחתי גם המון לחיים האישיים שלי. ובנוסף שמחתי לפגוש את אימו, צביה. היא הייתה מדהימה, אישה כל כך חזקה ועוצמתית. גם מהפגישה איתה למדתי לא מעט. מתחילת הפרויקט ועד סופו מרגישה שהתבגרתי, למדתי על החיים, הדרך התמודדות שלי עם דברים מסוימים, על האופי שלי, אהבת הארץ ועוד. מרגישה שהפרויקט הזה נתן לי מעל ומעבר. יותר מהכל שמחנו לתת את הכבוד שמגיע לאדם כזה. המסע הזה היה מרגש, עוצמתי, קשוח קצת. גם באמצע כשרציתי לוותר- לא ויתרתי, כי באמת המטרה הסופית עמדה מול העיניים, ואני שמחה שלא ויתרתי, כי התוצאה הסופית מהממת. אני שמחה כל כך שהיה לי את הזכות להיות חלק מזה, מקווה שעשינו את זה בצורה הטובה ביותר".

אלכ חן

"בעבודה על חגי למדתי הרבה דברים . עם הסרטונים
וההקלטות ששמעתי על חגי, למדתי על בנאדם מקסים
שרוצה תמיד לעזור לכולם .

לצערי לא יכולתי להגיע למפגש עם ההורים של חגי
אבל ראיתי את הסרטונים שיש עליו ושמעתי את
ההקלטות ולמדתי כל כך הרבה.

למדתי מחגי לראות ולעזור לאחרים ולא רק להתרכז
בעצמי, ולרצות כל הזמן לעשות טוב.

כשחיפשתי חומר לחלק של הילדות של חגי מצאתי
שההורים והאחיות של חגי מדברות עליו, והחלק
שאבא של חגי סיפר על התאונה עם האופנוע ריגש
אותי.

זה שאבא של חגי אמר לו שהוא לא כל כך יכול להיות
בקרבי, כי זה לא היה מציאותי באותו רגע, וחגי אמר
לו שאם הוא רוצה הוא יכול- זה מרגש אותי, ואני מקווה
ללמוד את זה לחיים שלי".

איופה

"הנצחת החייל חגי ביבי גרמה לי לחוויה חזקה ומשמעותית עבורי מכיוון שמעולם לא התעמקתי ולמדתי על חלל אחד ספציפי.

התנסות חדשה זו תרמה לי בזה שהיא העמיקה בי את הכרת התודה לחיילי צה"ל ובמיוחד לחללים שנפלו למען ארצנו. מהות זו נתנה לי להבין את ערך החיים וכמה חשוב לנצל כל רגע שיש לנו כאן בחיינו. במהלך העבודה הבנתי יותר לעומק כמה שהחיים שלנו הם מתנה ואנו לא יודעים מתי יסתיים לנו הזמן, ולכן זה חשוב לחיות את החיים למלואם ולנצל כל רגע שיש. בנוסף לזה ההנצחה גרמה לי להעריך יותר את המשפחה שלי, החברים שלי, את האפשרות שלי לגדול וללמוד...

אני מקווה שהעבודה תוכל להשפיע על הקוראים כמו שהיא השפיעה עלי.

אני שמחה לדעת שעכשיו בעזרת האלבום שיצרנו וההנצחות השונות שמשפחתו וחבריו של חגי עשו, יותר אנשים יכירו את חגי ואת סיפור גבורתו. עם זאת אנשים יהיו מודעים יותר לחלקי היסטוריה של ארץ ישראל ולהקרבות שנעשו בידי חיילנו כדי שנוכל לחיות כמו שאנחנו חיים כיום, בארץ ישראל תחת שלטון יהודי דמוקרטי".

הודיה

"לצביה וניסים היקרים,

ברצוני להודות לכם על ההזדמנות שנתתם לנו להכיר מקרוב את סיפורו המיוחד של בנכם חגי. מהיכרות אתכם, זיהיתי מיד כיצד הפך חגי לאדם כל כך מיוחד ומסור לעמו. הוא ספג את כל הערכים המיוחדים האלו של אהבת האדם והמדינה ממכם- ההורים.

הסיפור של חגי מהווה השראה עבורי ועבור כולנו- כיצד להיות אדם טוב יותר, קשוב לשני, לא לוותר גם כשקשה. לראות את הזולת- בכל מצב. התפעלתי כל כך מהסיפורים על אישיותו של חגי, על המסירות שלו לחייליו וגם מהעוצמה שלכם עם כל הקושי שבחסרונו.

יברך אתכם האלוקים תמיד רק באירועים משמחים בחייכם וכל המעשים הטובים שאנשים עושים בעקבות הלמידה על חגי- יעמדו לזכותכם".

חגי

הסיפור של חגי נגע מאד לליבי, ותוך כדי עבודה
על האלבום חיברתי שיר:

בזמן שהדליקו כולם ארבעה נרות חנוכה
בבית משפחת ביבי כבה הנר המערבי.
חגי, המצאותך הפיזית אינה עוד בינותינו,
אך רוחך ומורשתך ממשיכים להלך בקרבנו,
לסלול נתיב בו נרצה גם אנחנו להידמות לך.
הטוב שלימדת והנחלת לחבריך ולחייליך
ממשיך להאיר לכולם את הדרך.
השלהבת שלך ממשיכה לדלוק ולעלות.
כי תמיד היית נקודת אור
בשביל משפחתך, חבריך, חייליך.
היית ונשארת- אור בשביל העם כולו.

אור חן מספרת:

"ביום הזיכרון האחרון, הלכנו מטעם בית הספר להר הרצל. התחלקנו לקבוצות, וכל קבוצה הייתה צריכה לעבור בכל מיני תחנות בבית קברות (כדי ללמוד על חללים מסוימים). אני והודיה (חברה שגם השתתפה בפרויקט על חגי) היינו באותה קבוצה, ובמהלך כל היום התעקשנו כל כך שנלך לקבר של חגי. זה היה לנו נורא חשוב לראות את קברו. אומנם זה לקח לא מעט זמן וחלקת קבורתו הייתה בקצה השני של הפעילות הבית ספרית, אבל בכל מקרה ניסינו וזכינו להגיע לקבר. אני כל כך שמחה שזכינו להיות ליד הקבר שלו ולתת לו גם כבוד ביום כזה. המעמד היה כל כך מרגש עבורי שאפילו הזלתי כמה דמעות. נורא שמחתי לראות את הבנאדם שעליו אני עושה את הפרויקט הזה".

הודיה מספרת:

"ביום הזיכרון- יום שלישי, ב' באייר תשפ"א 13.04.2021 אני וחברתי אור חן, שהייתה חלק מהכנת האלבום להנצחתו של חגי, החלטנו ללכת לקברו של חגי כדי להודות לו ולתת לו כבוד על מעשי גבורתו. כשמצאנו את קברו זיהינו אותו מידעם התמונה הגדולה והחייכנית של חגי. זאת אותה התמונה שנמצאת בכל מקום אליו אנו הולכות בקשר לחגי. בזה שהלכנו לקברו של חגי בעצמנו, אני חושבת שזה הפך את כל הפרויקט למשהו יותר אישי ומרגש עבורי, מכיוון שעד אז כל מה שידעתי על חגי היה מהתמונות שראיתי ומהסיפורים ששמעתי ממשפחתו וחבריו, אך עכשיו אני חושבת שבעקבות זה שהלכתי בעצמי, נוצר אצלי קשר יותר עמוק ומשמעותי לחגי ואל סיפורו".

